

BERTÍK

Když jsem se seznámila se svým druhým (a doufám že zároveň posledním) mužem, byl v otázkách kynologie nedotčeným, nepopsaným listem. Léta se například domníval, že dalmatin je štěnětem skvrnité dogy. Jaká netušená příležitost se mi zde skýtala!

Začala jsem kout železo, dokud bylo žhavé, jinak řečeno, dokud byl ještě zamilovaný. Pojala jsem ideu, že po chlupatém Majčínkovi by se po mém boku velmi hezky vyjímal tehdy málo známý bladhaund. Honzovi jsem jej popsala jako velmi roztomilého pejska s ušima až na zem, velmi mlhavě jsem se zmínila o velikosti, přičemž jsem rukou neurčitě naznačila výšku někde mezi lýtkem a deskou stolu. Tehdy mi ještě odsouhlasil všechno na světě, alespoň jsem se domnívala. Hned nejbližší neděli jsme vyrazili na prohlídku štěňat do nedaleké obce. Podle inzerátu jsme našli dům a zazvonili. Otevřela příjemná paní a pozvala nás dál. Na dvoře se na nás vrhla smečka přívětivých basetů. Manžel byl nadšený v domnění, že se jedná o kýžené plemeno, leč paní nás vedla dál do zahrady, kde v kotci stál za pletivem hnědočerný pes velikosti koně a z obrovského pysku mu visela slina, která jej spojovala se zemí. Manžel jen zíral, nezmohl se na slovo, jen na čele mu vyrazily kapky studeného potu. Čekala jsem, že omdlí, ale zachoval dekorum, rozloučil se s milou paní chovatelkou a jelo se domů. Z jeho zarytého mlčení jsem celkem správně usoudila, že nejmoudřejší bude se na nic neptat. Nějaký čas jsem muze nechala uležet a přestala se psech zmiňovat. Pochopila jsem, že psa téhle velikosti do bytu neprosadím, a tak jsem začala hledat náhradu. V mládí jsem nějaký čas chodila s klukem, jehož otec veterinář se věnoval bohulibé činnosti - chovu bulteriérů, kteří se mi už tehdy moc líbili. Má volba tedy padla právě na bulíka. V té době jich bylo velmi málo, jen pár nadšenců dokázalo tohoto miláčka náležitě ocenit. Podvědomě jsem tušila, že bulteriér mého muže svým luzným zjevem nijak neomráčí, proto jsem volila opatrnou taktiku. Jen netlačit na pilu! Atlas psů jsem otevřela na dvojstraně s bulem a nechala jej náhodně ležet na stolku v obýváku. „Ježiš, to je hnusný prase!“ děl můj drahý, když do knihy nahlédl. „Hnusný, ale nikdo ho nemá, a ty charakterové vlastnosti, tohle plemeno je králem mezi psy.“ Rozjela jsem neprodleně akci. Po několika dnech intenzivní masáže a diplomatické agitace jsem situaci ovládla natolik, že byl ochoten se se mnou jet na „zrůdičky“ podívat. Když jsme pak stáli v Kynšperku za vraty MVDr. Mičulka a přes pletivo nás upřeně a soustředěně sledovali čtyři

páry zapadlých očí, viděla jsem, že situace se mi začíná vymykat z rukou. Jakmile jsme ale vstoupili do dvora, ledy se rázem prolomily. Všichni čtyři bulíci vystartovali současně a to, co se nezasvěcenému pozorovateli mohlo jevit jako boj o holý život, byla naše chabá a zbytečná obrana před svérázně přátelským uvítáním. Být bouřlivě uvítán bulteriérem obnáší takřka stejné následky jako menší autonehoda. Bulík totiž všechno dělá s přímo smrtelným nasazením, ať je to vítání, hra, rvačka, nebo práce. Bulík nezná šedou barvu. V jeho světě ode zdi ke zdi je vše totálně černé nebo bílé. Buď, a nebo. Bouřlivě nadšení a smršť emocí doprovázející vítání návštěvy se v okamžiku proměnila ve vítanou příležitost ke rvačce. Sledovala jsem, jak můj pobledlý muž zírá na řvoucí klubko na zemi. MVDr. Mičulek tomu nevěnoval žádnou pozornost a příjemně konverzoval. Ani mě toto chování nešokovalo, neboť v krátkém období známosti s jeho synem jsem těchto veselých a rozpustilých scének končících šitím zažila u nich bezpočet. Manžel ovšem nebyl připraven, a tak se pohyboval nad propastí hrozící mdloby. Niemeně semínko bylo úspěšně zaseto a teď už stačilo několik týdnů neustálého hučení a omílání bulteričíí problematiky, vynášení jejich supervlastností až do výšin nebeské klenby, a bylo vyhráno. Honza totálně vysílený mou vytrvalostí honicky usoudil, že lepší bude bulteriéra vlastnit, než o něm do konce života průměrně tři hodiny denně poslouchat. A jelo se pro štěňátko. Toužila jsem sice po čistě bílém pejskovi, na kterém teprve překrásně vyniknou zajímavé tvary „buličího“ těla, leč bylo mi smířiti se s černobílou kombinací, která byla pro mého muže přece jen přijatelnější. Sladké štěňátko nezapřelo hned první den svůj původ a příhoda, která nás velice pobavila, ukázala se následně být charakteristickým rysem našeho miláčka. Bertík totiž velmi šikovně uchopil do tlamičky veliký smeták, dokonale jej vyvážil a hodlal si úlovek dopravit na pelíšek. Bohužel, zárubně kuchyňských dveří odmítly stopadesáticentimetrovou tyč propustit dál. To ovšem Bertík nehodlal vzít na vědomí, sklonil zbejčile hlavu, zavřel oči a šel. Po dvaceti minutách usilovné chůze na místě jsme nevydrželi a pomohli mu smetákovou tyč natočit. Velmi hrdě prošel na místo a byl neskonale pyšný. Bylo to jeho první veliké vítězství. Jeho neuvěřitelná vytrvalost až zařatost nás nadchla a rozesmála, ovšem časem, jak Bertík nabíral let a váhy,

úsměv nám mnohdy tuhl na rtech. Když za dva roky stejným způsobem sklonil hlavu, zavřel oči a čelem vyrazil plotový díl, kudy se mu protáhla kočka, když v rychlosti 50 km za hodinu vrazil hlavou do litinového topení, aniž by se zachvěl, vybavila se mi humorná historka z jeho dětství. Bertík byl ale super pes. Milovali jsme ho stejně nezměrnou láskou, jakou věnoval on nám. Připadalo mi to, že Bertík je jedno obrovské srdce celé věnované pouze nám. On ale miloval i ostatní lidi. Nemohla jsem se zbavit dojmu, že kdyby náš dům v době naší nepřítomnosti navštívil zloděj, Bertík by jej nejprve bouřlivě přivítal a posléze mu lup pomohl vynosit do auta, aby se chudák lupič nenadřel.

Ale stejně jako miloval lidi, nenáviděl psy a kočky. Procházky s ním byly všechno možné jen ne poklidné. Měla jsem vypracován podrobný itinerář, podle kterého bylo bezpodmínečně nutné se řídit. Tedy: Na dlouhé procházky se chodilo od 11. hodiny dopolední do 14. hodiny, kdy byl, dle mých zkušeností, nejmenší předpoklad setkání s jiným psem. Volila jsem úseky lesních a polních cest, které umožňovaly otevřený výhled alespoň na vzdálenost tří set metrů před i za sebe. V úsecích s možností střetu jsem psa vodila preventivně na vodítku. Celých sedm let, kdy jsme Bertíka měli, jsem trpěla nervovým tikem. Neustálé otáčení hlavou do stran i dozadu se stalo životní nutností, která mě poznamenala na celý život. Musela jsem případného soka zaregistrovat dříve než Bertík a pak toho nenápadně přivolat a připnout. Jakmile bych se totiž zpozdlila, nezbyvalo než se modlit, aby soupeř měl alespoň 50 kilo a byl hodně huňatý, jinak totiž mohlo dojít k nehoršímu. Odvolat bulteriéra z boje je zhola nemožné, i když Bertík byl gentleman alespoň v tom směru, že hodně malé soupeře sice osliznul, ale nezranil. Zvuková kulisa boje sice evokovala představu totální zkázy, leč pejsek vyvázl pouze s těžkým šokem. Když jsme po sedmi letech o Bertíka vinou těžké nemoci přišli, byla to jedna z největších ran v mém životě. Ještě dnes na něj nedokážu vzpomínat bez dojetí. Potom jsme už měli psů vždy povícero, a tak ztráty sice bolí, ale už nikdy tolik jako v případě jedináčka.

A tak vám dobře radím - nezůstávejte u jednoho miláčka! Myslím samozřejmě miláčky čtyřnohé, nikdy bych si netroufla nabádat kohokoliv k bigamii!

Renata Žižková